

Arrest

nr. 137 409 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 130 079 van 25 september 2014 waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 26 mei 2014 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester van de verblijfplaats van de verzoekende partij mee dat haar een A-kaart afgeleverd mag worden geldig tot 8 december 2014. Tevens wordt aangegeven dat de verlenging van deze titel onderworpen is aan het voorafgaand akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie verstrekt door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 26 mei 2014 ingeschreven werd in het vreemdelingenregister en in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig tot 8 december 2014.

Gevraagd naar het belang dat zij nog zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing, stelt de verzoekende partij ter zitting van 2 december 2014 dat zij zeker nog belang heeft want anders blijft dit bevel om het grondgebied te verlaten bestaan. De A-kaart staat haaks op dit bevel om het grondgebied te verlaten. Deze latere beslissing heeft de eerste vervangen. Deze moet uit het rechtsverkeer worden gehaald. Zij verwijst tevens naar haar opmerkingen ter zitting van 20 augustus 2014.

De verwerende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet haaks staat op het afleveren van een A-kaart: het afleveren van de kaart is gebeurd op basis van een klacht ingediend na het afleveren van de bestreden beslissing.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het bezit is van een tijdelijk verblijfsdocument dat hem werd afgeleverd in het kader van een specifieke procedure op basis van de artikelen 61/2 en 61/5 van de vreemdelingenwet. Hij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister voor een duur van zes maanden, die kan verlengd worden na voorafgaand akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op het tijdelijk karakter van het verblijfsdocument van de verzoekende partij en de specifieke aard ervan, dient te worden vastgesteld dat *in casu* niet kan gesteld worden dat de verzoekende partij op basis van dit specifieke tijdelijk verblijf geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Er is gevolg gegeven aan wat in het arrest nr. 130 079 van 25 september 2014 werd overwogen. Nu de conclusie hierboven is dat om deze reden (met name het tijdelijke verblijf *in casu*) het belang niet kan worden ontzegd aan de verzoekende partij, wordt teruggesproken naar de beschikking van 6 juni 2014 en de repliek daarop door de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 augustus 2014.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking *d.d.* 6 juni 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing ook een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, daar bij arrest van 6 maart 2014 het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2013 verworpen werd.

Voorts wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, §1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°,

2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest, welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM.

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366), wat in casu het geval is nu de verzoekende partij zich vluchteling heeft verklaard en zij blijkens het arrest van deze Raad van 31 mei 2013 met nummer 104 141, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst, als bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake haar asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid had haar grieven uiteen te zetten. Voorts wordt erop gewezen dat het bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt werd nadat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 mei 2013 met nummer 104 141 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd. Het cassatieberoep dat tegen voormeld arrest werd ingediend, werd bij beschikking van 30 juli 2013 met nummer 9815 niet-toelaatbaar verklaard.

In het kader van haar betoog met betrekking tot artikel 3 EVRM herhaalt de verzoekende partij gegevens uit haar asielaanvraag. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 mei 2013 met nummer 104 141 werd aan de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep dat tegen voormeld arrest werd ingediend, werd bij beschikking van 30 juli 2013 met nummer 9815 niet-toelaatbaar verklaard. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich er in het kader van huidig beroep toe beperkt zich opnieuw te baseren op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar asielaanvraag. Vooreerst wordt erop gewezen dat in het arrest van 30 januari 2014 met nummer 140 756 gesteld wordt dat er geen geloof aan het asielrelaas kan worden gehecht en dat haar bijgevolg de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. In casu brengt de verzoekende partij geen nieuwe gegevens met betrekking tot haar asielrelaas bij. Wel verwijst de verzoekende partij naar het Country of Origin Information Report-Iran van 16 januari 2013, maar het verwijzen naar een recent algemeen rapport van UNCHR is onvoldoende om een asielrelaas van haar ongeloofwaardigheid te ontdoen. De Raad wijst er voorts op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om een beslissing die genomen werd in het kader van een eerdere procedure en die inmiddels definitief is geworden te gaan beoordelen, noch om te dezen zelf (opnieuw) de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen.

Ook werden de algemene situatie in Iran en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in de fase van de behandeling van haar asielaanvraag. In het kader van voormelde asielaanvraag stelde de Raad bij arrest nummer 104 141 van 31 mei 2013 vast dat de verzoekende partij, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert vooreerst – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hiertoe werd besloten op grond van de vaststelling dat is gebleken dat aan het asielrelaas van de verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Voorts wordt erin het voormeld arrest gesteld dat: “De

subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.” Het komt de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, in casu Iran. Zij laat echter na in het licht van dit betoog enige aanwijzing te geven over de elementen die een verder, dan wel “vollediger”, onderzoek naar de door de verzoekende partij naar voor geschoven facetten van artikel 3 van het EVRM, dan wel een ruimere bescherming zouden aantonen.

Wat de medische elementen betreft, beperkt verzoekende partij tot het vermelden dat er medische redenen zijn, maar laat zij na in haar verzoekschrift concreet uiteen te zetten op welke manier de aanwezigheid van deze medische elementen een schending van de door haar aangehaalde internationale bepalingen zou uitmaken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, maar deze op 27 april 2012 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd niet aangevochten voor de Raad. Vervolgens diende zij op 18 juni 2012 een nieuwe aanvraag in, die op 6 juli 2012 eveneens onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd aangevochten voor de Raad, maar op 26 november 2012 ingetrokken, zodat het beroep voor de Raad bij arrest nr. 94 151 van 20 december 2012 zonder voorwerp werd verklaard en zodoende verworpen. Ten slotte werd op 3 januari 2013 een nieuwe beslissing genomen, waarin voormelde aanvraag van 18 juni 2012 onontvankelijk werd verklaard, en deze beslissing werd door de verzoekende partij niet aangevochten. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de medische elementen niet zouden onderzocht zijn, vóór het nemen van de bestreden beslissing op 6 juni 2013.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 17 juni 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP verwijst in de eerste plaats naar de stukken. vervolgens antwoordt zij op de nota en op de beschikking. 1. VzP stelt dat het argument dat het om een herhaald bevel zou gaan niet dienend is. Volgens VzP werd er niet onderzocht of er geen feiten zijn die tot rechtsverwerking hebben geleid. Er werd niet nagegaan of er geen schending is van het verbod op mishandeling of het verbod op refoulement. VzP wijst erop dat de RVV deze beoordeling niet kan maken omdat zij slechts over een annulatiebevoegdheid beschikt. 2. VzP stelt verder dat VwP bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten moet nagaan of er geen hogere rechtsnorm werd geschonden, in casu artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest. Dat VwP overeenkomstig artikel 7 Vw.

verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven, doet niet ter zake omdat een lagere rechtsnorm een hogere niet kan wijzigen. Volgens VzP moet VwP het onderzoek naar deze eventuele schendingen doen. VzP verwijst in dit verband naar de arresten nrs. 206 948 en 218 925 van RvS van respectievelijk 26 augustus 2010 en 17 april 2012 en naar de arresten nrs. 98 398, 118 898 en 188 899 van de Raad van respectievelijk 6 maart 2013 en 14 februari 2014. Volgens VzP moet er worden vermeden dat de bestreden beslissing hogere rechtsnormen schendt; de bewijslast rust daarbij op VwP. VzP stelt dat de wijze van formulering van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest als verbod aan VwP een positieve verplichting oplegt na te gaan of het bevel om het grondgebied te verlaten geen hogere rechtsnorm schendt. Dit wordt in het verzoekschrift aangeklaagd. Volgens VzP is de bestreden beslissing inherent onwettig, omdat VwP in casu niet is overgegaan tot voormeld onderzoek. VzP meent dat zij heeft aangetoond dat er wel een reëel risico is op dergelijke schendingen. 3. VzP stelt ten slotte dat de Raad enkel kan optreden als annulatierechter en niet mag overgaan tot een eigen onderzoek. Volgens VzP mag de Raad geen argumenten aanvoeren die VwP zelf niet heeft opgeworpen en mag hij niet a posteriori overgaan tot een motivering van de bestreden beslissing. VwP sluit zich aan bij de beschikking. VwP stelt verder dat het onderzoek verricht door CGVS en de Raad in volle rechtsmacht geldt als voldoende onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Deze beslissingen bevinden zich in het administratief dossier. VzP repliceert dat CGVS haar verklaringen omtrent de wijze waarop zij heeft gereisd ongeloofwaardig heeft geacht, maar dat het dossier voor de rest niet werd onderzocht. Zo stelt VzP dat de arrestatie door de veiligheidsdiensten en de vervolging niet betwijfeld werden, dus het onderzoek van het CGVS was niet voldoende. Volgens VzP kan men aldus niet kan zeggen dat CGVS de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM voldoende heeft onderzocht. De overname van de motieven van het CGVS is niet voldoende om nu deze beslissing te nemen en te stellen dat er wel een onderzoek gebeurd is.”

2.5. Wat de eerste opmerking van de verzoekende partij betreft, wijst de Raad er op dat zij met deze kritiek niet aantoonde dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Waar zij aangeeft dat er geen onderzoek is gebeurd naar een eventuele schending van het verbod op mishandeling of het verbod op refoulement en er niet onderzocht werd of er geen feiten zijn die tot rechtsverwerking hebben geleid, verwijst de Raad naar hetgeen hierover in 2.6. wordt uiteengezet.

2.6. Wat de overige kritiek van de verzoekende partij betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich er in het kader van huidig beroep toe beperkt zich opnieuw te baseren op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar asielaanvraag en die zij opnieuw aanhaalde in haar verzoekschrift. De Raad wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om een beslissing die genomen werd in het kader van een eerdere procedure en die inmiddels definitief is geworden te gaan beoordelen, noch om te dezen zelf (opnieuw) de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de algemene situatie in Iran en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in de fase van de behandeling van haar asielaanvraag. In het kader van voormelde asielaanvraag stelde de Raad bij arrest nummer 104 141 van 31 mei 2013, waarnaar reeds in voormelde beschikking van 17 juni 2014 verwezen wordt, immers vast dat de verzoekende partij, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert vooreerst – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hiertoe werd besloten op grond van de vaststelling dat is gebleken dat aan het asielrelaas van de verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Het komt de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, *in casu* Iran.

Door zich herhaaldelijk te baseren op haar asielrelaas en te stellen dat enkel de reisweg van de verzoekende partij ongeloofwaardig werd bevonden, maar dat het dossier voor het overige niet werd onderzocht (met name de arrestatie en de vervolging die niet betwijfeld zouden worden), brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met

betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 17 juni 2013 werd aangegeven omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest. Zowel uit voormelde beschikking als uit het arrest van de Raad, dat op 31 mei 2013 uitspraak deed over het beroep tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, blijkt dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een volledig en uitgebreid onderzoek van het asielrelaas van de verzoekende partij heeft gevoerd en zich eveneens heeft uitgesproken over de aangehaalde elementen met betrekking tot de arrestatie, vervolging en ontsnapping van de verzoekende partij dat de weigering van de vraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus tot gevolg had. Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de beschikking of de bestreden beslissing onterecht werden genomen.

De verzoekende partij verliest eveneens uit het oog dat ter gelegenheid van het indienen van een asielaanvraag zij terzelfdertijd alle elementen kan aanhalen met het oog op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, hetzij subsidiaire beschermingsstatus, een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zij laat echter na in het licht van dit betoog enige aanwijzing te geven over de elementen die een verder onderzoek naar de door de verzoekende partij naar voor geschoven facetten van artikel 3 van het EVRM zouden aantonen. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de uitvoering van de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen.

2.7. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat de overname van de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen niet voldoende is om de beslissing te nemen en te stellen dat er een onderzoek is gebeurd, dient te worden vastgesteld dat deze kritiek enerzijds feitelijke grondslag mist nu de bestreden beslissing geenszins de motieven van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen overneemt en anderzijds dat uit het voorgaande is gebleken dat er geen schending voorligt van de aangevoerde hogere rechtsnormen, zodat de kritiek op dit punt niet dienstig is.

2.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen afbreuk aan de beschikking van 17 juni 2014.

Het beroep is, wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

kamervoorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET